

Sygn. I C 3080/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko : A. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 3.100 zł (trzy tysiące sto złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 588,40 zł (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w pkt. 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. złożyła w dniu 05 listopada 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie, w którym wniosła o zasądzenie od pozwanego A. M. kwoty 3.686,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że (...) Sp. z o.o. w W. (wcześniej (...) Sp. z o.o.) dokonała w dniu 04 maja 2015r. na rzecz Kancelarii (...) S.A. w W. przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanego. O dokonaniu cesji pozwany został poinformowany pismem z dnia 04 maja 2015r. Pozwany w dniu 06 sierpnia 2014r. zawarł z cedentem umowę pożyczki na kwotę 3.100 zł, za pośrednictwem należącej do cedenta platformy internetowej www.kredito24.pl. (...) i zaakceptowana przez strony umowy całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wynosi 3.686,75 zł. Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki do dnia 20 sierpnia 2014r.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu we Włocławku.

Po przekazaniu sprawy, powód przedłożył dokumenty na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie.

Pozwany prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiał się, nie zajął stanowiska w sprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

A. M. w dniu 06 sierpnia 2014r. zawarł umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. za pośrednictwem należącej do spółki platformy internetowej www.kredito24.pl w kwocie 3.100 zł. Pożyczka miała zostać spłacona do dnia 20 sierpnia 2014r. w łącznej kwocie 4.612,28 zł. Pieniądze w kwocie 3.100 zł zostały przebrane na wskazany rachunek bankowy pozwanego w dniu 06 sierpnia 2014r.

Dowód: umowa ramowa pożyczki z załącznikami – k. 16-19v; faktura nr kdrsmw – k. 19; potwierdzenie przelewu - k. 20

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 04 maja 2015r. strona powodowa nabyła od (...) Sp. z o.o. w W. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) wierzytelności przysługujące cedentowi m.in. w stosunku do pozwanego. Na wierzytelność miała składać się kwota 3.100 zł tytułem kapitału, a kwota zadłużenia łącznie została wskazana na kwotę 3.686,75 zł. W dniu zawarcia umowy powód wystawił zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 3.686,75 zł.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 11-12; załącznik do umowy przelewu wierzytelności – k. 13; zawiadomienie o cesji z wezwaniem do zapłaty i potwierdzeniem nadania – k. 14-15.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 k.p.c. i nie zaistniały jednocześnie przesłanki wyłączające wydanie takiego wyroku przewidziane w art. 340 k.p.c. Pozwany bowiem, mimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie stawiał się na nią, nie żądając jednocześnie przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności i nie składając wyjaśnień ustnie lub na piśmie. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 339 § 2 k.p.c., Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Uzupełniając podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, Sąd przeprowadził dowód z dokumentów stanowiących załączniki do pozwu. Ich wiarygodność w toku procesu nie została podważona.

Przechodząc do oceny zasadności roszczeń powoda, należy stwierdzić, że między pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda doszło do zawarcia umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pożyczka ta miała przy tym status kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.). Analizowana umowa podlega również ograniczeniom co do odsetek, które nie mogą przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne; art. 359 § 2 1 k.c.).

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie powód udowodnił zasadność roszczenia co do kwoty 3.100 zł. Z dołączonych bowiem do pozwu dokumentów wynika w sposób jednoznaczny, że pozwany otrzymał w dniu 06 sierpnia 2014r. pożyczkę w kwocie 3.100zł, a miał spłacić w dniu 20 sierpnia 2014r. kwotę 4.612,28 zł. Z treści umowy pożyczki wynikało, iż pożyczkodawcy będą należały się odsetki, a zatem w ocenie Sądu zasadnym było żądanie uiszczenia odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 21 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił jednak w żadnej mierze kwoty żądanej ponad kwotę 3.100 zł z odsetkami, tj. kwoty 586,75 zł. Nie przedłożono na okoliczność tej kwoty żadnego dokumentu źródłowego, nie wiadomo też z czego ma wynikać żądana kwota i na jakiej podstawie powód domaga się odsetek od tej kwoty. Jedynie z załącznika do umowy cesji wynika, że ogólna wysokość zadłużenia pozwanego ma wynosić 3.686,75zł, jednak pozostałe dokumenty nie potwierdzają tej kwoty. Nadto nie przedłożono żadnych dokumentów potwierdzających wykonywanie czynności

windykacyjnych wobec pozwanego, a zatem nie można uznać, że są to koszty z tym związane. Ewentualne badanie zasadności takich kosztów byłoby więc przedwczesne i bezprzedmiotowe. Wskazać również należy, iż powód nie wskazał również, czy kwota 586,75 zł to kwota wynikająca z naliczenia kosztów windykacyjnych czy też prowizji.

Wskazać należy, iż poprzednik prawny powoda jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek krótkoterminowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy zawartej w dniu 06 sierpnia 2014 roku były dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Kodeks cywilny w art. 22¹ pod pojęciem konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nie była związana z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwaney.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04). W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. A. postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania.

W tym miejscu należy odnieść się do umowy pożyczki, gdzie wątpliwości Sądu wzbudził składnik pożyczki w postaci prowizji naliczonej w umowie w kwocie 1.512,28zł i zaliczenie ich do kosztów pożyczki, które zwrócić winien pozwany. Postanowienie umowne wskazane jako abuzywne jak już wyżej wskazano nie może dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Zdaniem Sądu za niezgodny z dobrymi obyczajami i naruszający interesy konsumenta należy uznać zapis umowy dotyczący prowizji, która stanowiła prawie 49% kwoty wypłaconej pożyczki. W ocenie Sądu przedmiotowe postanowienie umowy zostały przez pożyczkodawcę zastrzeżone w sposób i wysokości znacznie przekraczającej możliwą do przyjęcia bez zarzutu dotyczącego naruszenia zasad współżycia społecznego granicę. Zastrzeżenia te nie mają żadnego uzasadnienia, w szczególności w zyskach osiągniętych w ramach normalnej i

rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej i należy je uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, w szczególności z tradycyjną zasadą uczciwości i rzetelności kupieckiej. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 27 lipca 2000 roku (IV CKN 85/00,) wskazał, że ocena zgodności umów z tymi zasadami pozostawiona zostaje sądom, dokonującym jej na podstawie znajomości zjawisk ekonomicznych i społecznych wyprowadzonej z doświadczenia życiowego.

Z podanych względów, na podstawie art. 720 § 1 oraz art. 481 k.c., orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa, t.j.: Dz.U. 2013, poz. 490) zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., w punkcie 4 sentencji, Sąd nadał wyrokowi w punktach 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności, gdyż ma on charakter zaoczny.